

Arrest

nr. 48 407 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 9 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die *loco* advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 26 april 2007 in het Rijk te zijn toegekomen en dient op 27 april 2007 een eerste asielaanvraag in.

Op 18 september 2007 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 4 december 2007 wordt verworpen bij arrest nr. 4450.

Op 14 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 21 februari 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 5 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 30 april 2010 wordt na een administratieve controle aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 6 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 10 juni 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 11 juni 2010 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Diezelfde dag wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag aangaande verzoekers vierde asielaanvraag.

Op 18 juni 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 18 juni 2010 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 21 juni 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 24 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, inzake verzoekers vijfde asielaanvraag. Verzoeker stelt dat dit de bestreden beslissing betreft samen met het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, betekend op 24/06/2010.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T.Z.J. (...)

(...)

en van nationaliteit te zijn: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/06/2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 27 april 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 15 juni 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 september 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 december 2007 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 14 januari 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 februari 2008. Overwegende dat de betrokkene op 21 februari 2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 mei 2008. Overwegende dat de betrokkene op 10 juni 2010 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van

inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2010. Overwegende dat de betrokkene op 18 juni 2010 een vijfde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart dd. 16 februari 1992 met een vertaling naar het Nederlands, een nationaliteitsbewijs dd. 24 februari 1992 met een vertaling naar het Nederlands, een arrestatiebevel dd. 18 juni 2007 met een vertaling naar het Nederlands, een overlijdensakte van zijn vader dd. 16 april 2007 met een vertaling naar het Nederlands en een verzending van zijn dossier dd. 17 juni 2007 met een vertaling naar het Nederlands naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat de originelen bij zijn sociaal assistente liggen, dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een bevestiging van het volgen van een inburgeringstraject, een model van arbeidsovereenkomst naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat in België cursussen te volgen en arbeidsovereenkomsten af te sluiten, dat deze documenten op geen enkele wijze de asielmotieven van de betrokkene ondersteunen. Overwegende dat de betrokkene een foto naar voren brengt met mensen op met wie hij in mei 2008 aan een hongerstaking deelgenomen zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat een foto enkel is wat ze is, een foto van een aantal mensen zonder aanduiding waar of wanneer ze genomen zou zijn en wie erop zouden staan, dat de betrokkene van deze hongerstaking reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag melding maakte. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten."

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt onder meer de schorsing en de vernietiging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats van 24 juni 2010.

De Raad wijst erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een maatregel van vrijheidsberoving enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52bis, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De beoordeling van de wettigheid van een vrijheidsberovende maatregel behoort bijgevolg niet tot de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep is wat dit onderdeel betreft dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert voormeld artikel van de Vreemdelingenwet waarna hij het volgende betoogt:

“Dit artikel begrenst de bevoegdheden van Dienst Vreemdelingenzaken tot het nagaan van het nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen. Het komt de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat. Voorgaande wordt bevestigd in verschillende arresten gevelde door de Raad van State en door arresten gevelde door Uw Raad. Bij het nalezen van deze beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid ruimschoots overschreden heeft. De door verzoeker aangebrachte elementen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken geapprecieerd, niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar op basis van hun geloofwaardigheid.

o Wat betreft de nieuwe stukken van verzoeker:

Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich in de bestreden beslissing tot het opsommen van de genoemde documenten, waarbij men stelt dat deze documenten bij de eerdere asielaanvragen hadden kunnen worden meegedeeld: Dat zulks natuurlijk onmogelijk was nu verzoeker pas recent over deze stukken kon beschikken en dat deze allen dateren van na de vorige asielaanvraag:

Zo werden de voor éénsluitend verklaarde afschriften van de arrestatiebevelen pas opgemaakt op 27/04/2009, d.w.z. zeggen lang nadat verzoeker zijn land van herkomst verliet en na de vorige asielbeslissing; De overlijdensakte van de vader van verzoeker — waarin vermeld dat hij werd vermoord door 2 pistoolschoten dateert van 16/04/2007, d.w.z. enkele dagen voor de eerste asielaanvraag van verzoeker; De beëdigde vertaling ervan dateert van 28/04/2009; In het bijzonder is dit bewijs van de gewelddadige moord op zijn vader toch het onderzoeken waard, nu het een deel van het vluchtmotief van verzoeker kan bevestigen;

o Wat betreft het motiverend schrijven van de raadsman van verzoeker:

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag werd er door de raadsman van verzoeker een omstandige motivering ingediend waarbij niet alleen er spraken is van nieuwe documenten, doch tevens van nieuwe gegevens: Hierop werd er hoegenaamd niet geantwoord door de Dienst Vreemdelingenzaken; RvS. nr. 65.692, 27/03/1997, RvS, nr. 94.374. 28/03/2001, Rvv, nr. 22.211, 28/01/2009, Rvv, nr. 11.271, 15/05/2008

o Betreffende de interpretatie van Dienst Vreemdelingenzaken m.b.t. tot de nieuwe elementen:

Dat Dienst Vreemdelingenzaken er vanuit gaat dat voor de toepassing van artikel 51/8 er door betrokkene nieuwe documenten en/of stukken dienen voorgebracht te worden — los van het feit dat dit het geval is, is zulks een te enge interpretatie van artikel 51/8; Artikel 51/8 spreekt immers over “nieuwe elementen” wat veel ruimer is dan nieuwe stukken of documenten; In casu gaat het over nieuwe elementen/gegevens die een nieuw vluchtmotief van verzoeker kunnen staven: Als nieuw element werd daarenboven ook aangehaald dat er een gewijzigde situatie bestaat ten opzichte van de eerste asielaanvragen, nu thans het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen de praktijk handhaaft van het toekennen van de subsidiaire bescherming. Zulks een wijziging in het beleid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen kan uitsluitend en alleen slechts ingegeven zijn door een gewijzigde situatie in het land van herkomst van verzoeker, wat op zich eveneens een nieuw element kan zijn; Op deze laatste elementen werd door Dienst Vreemdelingenzaken op generlei wijze geantwoord in de bestreden beslissing, wat ook niet zou kunnen omdat dit een beoordeling ten gronde zou zijn, en dus een bevoegdheidsoverschrijding; Dienst Vreemdelingenzaken kan en mag immers uitsluitend vaststellen dat er nieuwe elementen zijn en geen beoordeling ten gronde maken. bevoegdheid van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in casu zijn bevoegdheden overschreden heeft en dat dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden werd. Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

3.2. Verzoeker vraagt voor de vijfde maal asiel aan en dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag op de vraag *“welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag”* het volgende verklaarde:

“volgende documenten wens ik voor te leggen:

- *kopie van mijn Irakese nationaliteitsboekje + vertaling naar het Nederlands*
- *kopie van mijn Irakese identiteitskaart + vertaling naar het Nederlands*
- *Kopie van mijn Irakese reispaspoort, nr. (...) dd 25 juni 2009 te Brussel en vervalt op 24 juni 2013*
- *Originele overlijdensakte van mijn vader Jawad + vertaling naar het Nederlands*
- *Kleurenkopie van mijn arrestatiebevel + vertaling naar het Nederlands dd 18.06.2007 nr. (...)*
- *Kopie van verzending dossier van politiekantoor van Badawa naar de onderzoeksrechtbank van Heweler (Arbil) dd 17.06.2007 nr. (...)*”

Verder verklaarde verzoeker:

“ Ik weet niet of het van belang heeft maar ik wens nog te zeggen dat in mei 2008 twee maanden heb deelgenomen aan de hongerstaking in de kerk in Brussel (zie kopie foto). Tijdens de 9 maanden Tijdelijk verblijf volgde ik een integratiecursus (zei kopie) en werkte ik ook als arbeider in een Detailhandel in auto's en lichte bestelwagens te Sint-Jans-Molenbeek (zie kopie).” Tenslotte voegde verzoeker er nog aan toe dat de originele documenten waarvan hij kopieën heeft voorgelegd, bij de sociaal assistent liggen (identiteitskaart en nationaliteitsbewijs).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing motiveert aangaande elk van de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen waarom verweerder ze niet als nieuw in de zin artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanvaardt. Verweerder doet hiervoor een onderzoek rekening houdende met de vorige asielaanvragen.

Verzoeker geeft aan het hier niet mee eens te zijn en stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het opsommen van de genoemde documenten, waarbij wordt gesteld dat deze bij de eerdere asielaanvragen hadden kunnen worden meegedeeld. Verzoeker meent dat dit onmogelijk was nu hij pas recent over deze stukken kon beschikken en dat deze allen dateren van na de vorige asielaanvraag. Verzoeker wijst erop dat de voor éénsluitend verklaarde afschriften van de arrestatiebevelen pas opgemaakt werden op 27 april 2009, d.w.z. lang nadat verzoeker zijn land van herkomst verliet en na de vorige asielbeslissing, de overlijdensakte van de vader van verzoeker dateert van 16 april 2007, aldus van enkele dagen voor de eerste asielaanvraag van verzoeker. De beëdigde vertaling ervan dateert van 28 april 2009. In het bijzonder is dit bewijs van de gewelddadige moord op zijn vader toch het onderzoeken waard, nu het een deel van het vluchtmotief van verzoeker kan bevestigen.

De bestreden beslissing motiveert aangaande deze documenten het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een kopie van een paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart dd. 16 februari 1992 met een vertaling naar het Nederlands, een nationaliteitsbewijs dd. 24 februari 1992 met een vertaling naar het Nederlands, een arrestatiebevel dd. 18 juni 2007 met een vertaling naar het Nederlands, een overlijdensakte van zijn vader dd. 16 april 2007 met een vertaling naar het Nederlands en een verzending van zijn dossier dd. 17 juni 2007 met een vertaling naar het Nederlands naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat de originelen bij zijn sociaal assistente liggen, dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”

De Raad stelt vast dat verweerder terecht motiveert dat het arrestatiebevel dateert van 18 juni 2007 en de overlijdensakte van zijn vader op 16 april 2007 werd opgemaakt en aldus kon worden neergelegd bij zijn vorige asielaanvragen. De attesten dateren van voor zijn eerste asielaanvraag, van 27 april 2007. Waar verzoeker meent dat hij deze pas recent in zijn bezit heeft en de éénsluitend verklaarde afschriften en vertalingen, van respectievelijk 27 april 2009 en 28 april 2009 dateren, wijst verweerder er in zijn nota terecht op dat de wet verzoeker niet verplicht om voor een Nederlandse vertaling te zorgen. Verweerder voert ook terecht aan dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker inspanningen heeft gedaan waaruit zou blijken dat hij deze documenten niet eerder kon bekomen.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing niet antwoordt op het motiverend schrijven van zijn raadsman, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn vijfde asielaanvraag een dergelijk schrijven heeft ingediend, zodat verweerder hier niet diende op te antwoorden. Wel blijkt dat een schrijven van 4 juni 2010 werd gevoegd bij de vierde asielaanvraag van verzoeker. De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag, heeft omstandig gemotiveerd omtrent dit schrijven. Deze beslissing betreft echter niet het voorwerp van huidig geding.

Vervolgens is verzoeker het niet eens met de interpretatie van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de nieuwe elementen, daar deze er vanuit gaat dat er nieuwe documenten of stukken dienen te worden voorgebracht, terwijl het woord ‘elementen’ ruimer is en er *in casu* nieuwe elementen, gegevens zijn die een nieuwe vluchtmotief van verzoeker kunnen staven. Dat als nieuw element werd aangehaald *“dat er een gewijzigde situatie bestaat ten opzichte van de eerste asielaanvragen, nu thans het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen de praktijk handhaaft van het toekennen van de subsidiaire bescherming. Zulks een wijziging in het beleid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen kan uitsluitend en alleen slechts ingegeven zijn door een gewijzigde situatie in het land van herkomst van verzoeker, wat op zich eveneens een nieuw element kan zijn”*, kan verzoeker niet worden gevolgd.

Vooreerst blijkt nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken het begrip nieuwe elementen zou reduceren tot nieuwe documenten en stukken. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker gevraagd werd zijn nieuwe elementen uiteen te zetten, doch dat verzoeker hierbij een reeks documenten neerlegde waarvan verweerder diende na te gaan of deze documenten een nieuw element kunnen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing ook dat verweerder antwoordde op alle door verzoeker opgeworpen argumenten, inclusief zijn argument van zijn deelname aan de hongerstaking en zijn elementen van integratie. Evenwel blijkt nergens uit het administratief dossier dat

verzoeker zou hebben gewezen op een gewijzigd beleid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, naar aanleiding van een gewijzigde situatie in zijn land van herkomst, waardoor hij in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming. Verweerder diende hier dan ook niet over te motiveren. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoeker dit wel aanhaalde in de gemotiveerde brief van zijn raadsman in het kader van de vierde asielaanvraag, waarover reeds eerder werd beslist. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet aantoont met welke andere nieuwe elementen of gegevens verweerder rekening had moeten houden en beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ten slotte nog de mening is toegedaan dat verweerder zijn bevoegdheid te buiten is gegaan doordat de aangebrachte elementen worden geapprecieerd op basis van hun geloofwaardigheid in plaats van op basis van hun al dan niet nieuwe karakter, kan verzoeker evenmin worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de neergelegde documenten niet in overweging werden genomen omdat ze bij de vier voorgaande asielaanvragen reeds konden worden ingediend en aldus niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet; dat verzoekers bewijzen van integratie op geen enkele wijze de asielmotieven ondersteunen, zodat deze niet relevant zijn en dat verzoeker de hongerstaking van mei 2008 waaraan hij deelnam reeds bij de behandeling van zijn vorige asielaanvraag naar voorbracht, zodat ook dit element niet nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Nergens blijkt dat verweerder de geloofwaardigheid van de stukken zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat het begrip "nieuwe gegevens" niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoeker in zijn vijfde asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs, een arrestatiebevel, de overlijdensakte van zijn vader, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020) en dat deze ernstige aanwijzingen vormen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zijn bevoegdheid van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou zijn te buiten getreden, noch dat verweerder op onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat er geen nieuwe elementen werden naar voor gebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli op de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verzoeker brengt verschillende nieuwe elementen naar voren. Het is objectief vaststelbaar dat het om nieuwe elementen gaat. Toch wordt er gesteld dat er geen nieuwe gegevens naar voor gebracht worden die een ernstige aanwijzing vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is manifest onjuist. Ook de stelling dat een handgeschreven brief niet aanvaard kan worden als bewijs omdat hij niet afkomstig is van een objectieve bron is onjuist. Dit blijkt uit rechtspraak van de Raad van State. Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht."

3.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen,

kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij niet kan akkoord gaan met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het loutere feit het niet eens te zijn met de opgegeven motieven, nog niet aantoonde dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden en dus geen grond voor vernietiging kan inhouden. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verweerder de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen heeft onderzocht en binnen de grenzen van de bevoegdheid die hem worden toegewezen door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op redelijke wijze heeft geconcludeerd dat deze elementen geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat hier dan ook te verwijzen naar de bespreking onder het eerste middel. Waar verzoeker nog betoogt dat *“de stelling dat een handgeschreven brief niet aanvaard kan worden als bewijs omdat hij niet afkomstig is van een objectieve bron onjuist (is)”*, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de loop van zijn vijfde asielprocedure nooit heeft verwezen naar een handgeschreven brief en dat ook nergens in de bestreden beslissing wordt gesproken van een handgeschreven brief, die niet kan worden aanvaard als bewijs. Verzoekers argument faalt dan ook in feite. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In een derde middel voert verzoeker de schending van de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek. Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is. Indien Dienst Vreemdelingenzaken zorgvuldig gehandeld zou hebben, zou het zijn taak naar behoren vervuld hebben en zijn bevoegdheid niet overschreden hebben. Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissingen. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad stelt vast dat aan verzoeker uitgebreid de kans werd gegeven de nieuwe gegevens die hij wenste aan te brengen uiteen te zetten. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers asielaanvraag reeds bij zijn eerste aanvraag grondig werd onderzocht door de verschillende asielinstanties en dat werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet,

aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

In casu is uit de bespreking van het eerste middel gebleken dat verweerder op redelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, zodat de vijfde asielaanvraag niet diende te worden onderworpen aan een onderzoek ten gronde door de commissaris-generaal.

Een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN